

= A. Thorsak

107250

A r b e i d e r p o l i t i k k .

Når jeg taler om arbeidere mener jeg ikke bare den klasse mennesker som går som lønnsarbeidere, men alle de som utretter et arbeide i samfundet av hvad art dette arbeide enn er, ånds- eller kropsarbeide. Skal NS vinde frem, må vi vinne arbeidernes tillit. Vi må derfor være meget forsiktig når det gjelder fagforeningene. Fagorganisasjonen er blitt et redskap for partipolitikkerne.

Det er jo ingen tvil om at disse har gjort endel godt for arbeiderne. Vår agitasjon må konsentrere sig om opplysning om, at fagorganisasjonen idag står i marxismens tjeneste og anvendes til politiske formål. Det er lykket de marxistiske ledere å holde arbeiderne inne i disse foreninger, under falske forespoilinger om å arbeide for rent faglige interesser. Det feilaktige er at fagforeningene er blitt on stat i staten. I det borgerlige liberalistiske samfund har arbeiderne været nødt til å ordne sine anliggender selv. Samfundet har ikke tatt sig av dem, og fagforeningene har dannet sig i kamp mot den liberalistiske stat. Derfor er arbeiderne sterkt knyttet til fagorganisasjonene.

Fagorganisasjonene må igjen bli faglig og upolitisk. For oss blir det et spørsmål om det kan lykket å få fagforeningene innordnet i den solidariske stat eller om vi blir nødsaget til å oppløse dem. Hvis marxismen ikke har fått et så stort tak på dem idag som vi tror de har, og dersom de faglige interesser skulde vise sig å være dominerende, er det et stort spørsmål om ikke fagforeningene bør fortsette, og omdannes, som et ledd i den organiske stat, men dette er ting som det er vanskelig å ta standpunkt til idag.

Det vi til enhver tid må gjøre er å peke på at fagforeningene er blitt et redskap i henderne på marxistene og deres politikk, og er blitt det viktigste middel i deres arbeide for samfundets omveltning.

I kamp mot staten. Samfundet presses idag av disse nye organer som er skapt utenfor staten. De faglige organisa-

sjoner er opprettet i kamp mot staten. Og staten har likeledes tillatt at der er vokset op organisasjoner i kamp mot fagforeningene. Vi har en arbeidsgiverfront og en arbeiderfront. Begge disse to er vokset op utenom staten, er stater i staten. Staten står dels som tilskuer, dels som underordnet og må rette sig efter det som disse organisasjoner bestemmer.

Disse to faglige grupper er trått i internasjonale krefters tjeneste. Fagforeningene er marxistiske og dermed avhengig av den internasjonale marxisme, og arbeidsgiverforeningene på sin side er avhengige av den internasjonale finanskapital. Begge grupper bekjemper hverandre idag, og den norske stat står maktesløs overfor dem. Staten ledes idag fremdeles efter liberalistiske prinsipper og hevder teoretisk frihet på alle områder, selv om denne frihet virker skadelig for staten og samfundet, og selv om den nedbryter hele vårt rettssamfund. Hele det norske folk ledes idag av internasjonale krefter. På denne basis må vi opplyse arbeiderne om hvad som skjer idag, om det politiske spill de blir trukket med i.

Norge må ikke bli et folk av "proletarer".

Der er krefter i vårt samfund idag som arbeider planmessig for å gjøre alle mennesker til proletarer (eiendomsløse), d.v.s. å gjøre alle til lønnsmottagere, som ikke selv eier sine produksjonsmidler. Denne utvikling driver samfundet over til å bli et proletarsamfund med en liten klikk av ledere som dirigerer det hele.

Det som kalles mellomstand i vårt samfund idag vet faktisk ikke hvor de skal venne sig hen i den kamp som pågår. De som det går ut over i første rekke er bønderne, fiskerne, håndverkerne, de små handlende. Efter min opfatning må vi for å få en tilstrekkelig sterk basis for vår bevegelse, et tilstrekkelig stemmetall, søke å knytte til oss nettopp disse folk som ennå ikke er sterkt knyttet til de marxistiske organisasjoner. Vi kan ikke gjøre oss stort håp om i første omgang å få den store masse av arbeiderne over til oss. De er bastet og bunnet. Vi må søke å hverve våre tilhengere blandt dem som knuses mellom de to strid-

- 3 -

ende parter i samfundet, arbeidsgiverorganisasjonene og borgerpartiene på den ene side og arbeiderorganisasjonene og marxistpartiene på den annen.

Denne utvikling i vårt samfund som går i retning av en sterkere proletarisering av folket vil gjøre nordmennene til lønnsslaver og vil berøve dem eiendomsretten til produksjonsmidlene. Det drives en bevisst politikk fra marxistisk hold for å gjøre alle til lønnsmottagere og samfundet til en proletarstat. Kampen føres ut fra det syn at det er en naturlig uoverensstemmelse mellom arbeidere og arbeidsgivere. Men de ting som adskiller dem er i virkeligheten meget små i forhold til de store ting som binner dem sammen. De som arbeider i en bedrift og de som leder bedriften har i virkeligheten samme interesser.

Som det nu er vil alle arbeidsgivere i løpet av kort tid være fullstendig i lommen på den internasjonale kapital - som i ly av vår liberalistiske frihet lurar sig inn over oss - og alle arbeidere i lommen på den marxistiske stat og dens ledere.

Cirkus og bröd. Samtidig oppløses vårt samfund som følge av den marxistiske agitasjon og de borgerliges manglende evne til å holde vårt folk sammen. Det nuværende "demokrati" har vist sig uten evne til å holde staten sammen. Symptomene hos oss er akkurat de samme som vi har kunnet iaktta hos andre kultursamfund som er bukket under. De samme tegn på forfall som vi oplever hos oss idag, kunne man f.eks. se i det gamle Rom. Her var også bondesamfundet i oppløsning, på grunn av gjeld og manglende lønnsomhet. Folket drog i store skarer inn til byene og forlangte bröd og cirkus, underholdt av staten.

Hos oss idag oplever vi det samme. Bonderne kan ikke bli på sine gårder og søker inn til byene for å få arbeide. Vår liberalistiske stat søker ved lover å rette på enkelte av de mest iøinfallende mangler og feil, men forstår ikke

- 4 -

eller vil ikke forstå, at det hele stikker meget dypera og at man må inn til kjernen, hvis man skal kunne stanse forfallet.

Vi merker forfallet på det moralske område i form av nedgang i folketallet. Vi vil i løpet av ganske kort tid med full fart gå tilbake i folketall, og andre folk og raser vil nedsette sig i vårt land og vi vil bli utslettet som folk. Vår kultur vil ikke eksistere mer. Som det nu er har vi en stor arbeidsløs masse som underholdes av staten med bidrag eller lever på forsorgen av andres arbeide. De loves mest mulig for å gjøre minst mulig og for å gi sin stemme til de marxistiske ledere. De borgerlige og marxistiske partier driver den samme politikk på dette punkt. Dette er de første faresignaler som vi i høyeste grad må være på vakt overfor.

Kapitalen må bli arbeidslivets tjener - ikke dets herre. Det som skaper slike forhold som de vi lever under idag er den form for kapitalisme som hersker i vårt liberalistiske samfund. Vanskelighetene på landsbygden skyldes forgjeldelsen av gårdene. Det er kapitalen som eier dem og utarmer bøndene. Likedan er det med fiskerne. De skylder kapitalen alt hvad de eier og har. Kommunene er forgjeldet, staten er forgjeldet. Kapitalen kan dirigere det hele. Og vår lovgivning beskytter den kapitalistiske utbytning. I vår hvalfangst f.eks. deles der et år ut 20 % utbytte, det neste år kommer man kanskje/ut av mangel på kapital. En mengde mennesker blir ledige, fordi man ikke logger noget op, men utelukkende tenker på å dele ut utbytte til aksjonærene. Vi må komme bort fra denne uinnskrenkede frihet for kapitalen, til en ansvarlig frihet. På den annen side må vi bevare eiendomsretten som er den drivfjær som holder det hele i gang.

Marxistene vil tilbake til den tid da der ingen eiendomsrett eksisterte, med andre ord til barbarstaten. Men det å produsere ting henger nøie sammen med å eie ting; man kan ikke komme bort fra dette.

Marxistene sier at de vil bekjempe kapitalen, men i virkeligheten får vi bare en ny form for kapitalistisk utbytning statskapitalismen. Hvis man leser i arbeiderpartiets program står det

- 5 -

at man vil arbeide videre på den statskapitalisme som er skapt under det borgerlige samfund. Hvis man angriper dem på dette punkt protesterer de på det kraftigste. Posten om statskapitalisme er ikke populær. Man søker å bortforklare det og utlegge det på andre måter. Men det er umulig. Statskapitalisme er bare en ting. Det vil si at staten blir eier av all eiendom og alle produksjonsmidler. Det kan ikke forklares på nogen annen måte. Statskapitalisme er konfiskering av all eiendom.

Marxismen er destruktiv. Marxismen er en helt igjennem negativ lære. Den er analyserende, beskrivende, nedbrytende. Altting har økonomiske årsaker og gjennom analyse, og beregning, ikke på grunnlag av tanker og ideer, kommer man frem til alle problemers løsning.

Vi er enig med marxistene i at kapitalismen er uheldig i den form den nu har. Men lenger kan vi ikke være enige. Marxismen har ingen mulighet for å bygge noget op. Denne synthese blir å gå over i et diktatur, hvorunder kapitalismen når sin siste og mest ødeleggende fase.

Ingen arbeider vil komme til å ha fordel av at der blir en eneste storkapitalist, istedenfor mange små kapitalister. Marxismen er i sitt vesen destruktiv. Når den skal bygge op samler den alt i en maktopphopning og knuser all protest. Staten blir da ledet av et plankontor. Det marxistiske system lar sig ikke gjennomføre uten ved vold. De som ikke er radikale nok sjaltes efterhvert ut.

Marxistene fremholder sin teori om merverdien, som kapitalistene under det nuværende system putter i lommen og som ikke arbeiderne får nogen del i. Marxistene sier at man i det kommunistiske samfund legger denne merverdi tilside og av den skaper nye bedrifter. Men dette gjøres jo også her. Man legger kapital tilside så det private næringsliv kan sette nye ting i gang.

Marxismen vil aldri kunne bli sterk uten der hvor der hersker nød og elendighet. Den bygger på menneskenes

økonomiske nød, på misundelse og hat. Den nød som er skapt under det borgerlige styre benyttes som deres viktigste agitasjon. På den måte får marxistene folkets store masse med sig og kjøper ved bidrag deres stemmer til valgene.

Et av våre viktigste argumenter i agitasjonen mot marxismen er å peke på at de ifølge sitt program vil statskapitalisme, men at de idag samtidig hjelper det borgerlige liberalkapitalistiske samfund på fote ved å yde bidrag til de private bedriftene. Dette er en politikk tilsynelatende uten mening, logikk og sammenheng. Det kan bare forklares slik, at derved gjøres de private bedrifter avhengig av staten, og man letter og baner vei for "socialiseringen". På samme måte understøttes nemlig også trusten og kooperative bedrifter i stor stil. Denne politikk har vakt stor uvilje og motstand innen A U F.

Fiskernes kritiske stilling. Regjeringens holdning i spørsmål som angår fiskerierne og vår fiskorbefolkning må vi også huske. Våre fiskere har det overordentlig vanskelig idag. De driver fremdeles med de gammeldagse metoder og fangstredskaper. Staten har aldri støttet og beskyttet fiskerne når det gjaldt de utenlandske trålernes rovfiske, på de norske kyster og fiskebanker. Hverken de borgerlige eller vår nuværende marxistiske regjering har villet yde fiskerne nogen virkelig effektiv støtte, eller skaffe dem moderne redskaper. De trålere som fisker heroppe er typiske representanter for den uten-
internasjonale kapital, og Det norske Arbeiderparti ønsker ikke å gjøre noe for å hindre trålerfisket.

Storfinansens profitterer i vårt land. Kampen mot den internasjonale kapital, som arbeiderpartiet ellers har agitet så sterkt for, er høist minimal. I år er arbeiderpartiregjeringen som de foregående regjeringer ute på lånemarkedet for å skaffe kapital til sine mange krisetiltak og ytterligere pantsatte vårt land til storfinansens. Det gjelder altså å stå sig godt med kapitalen.

Jeg pekte på det tragiske og skadelige ved at den internasjonale kapital høstet fruktene av nordmenns slit og

strev. Og jeg kan nevne eksempler i massevis på hvordan våre større og mindre bedrifter i grunnen eies av utenlandsk kapital. En av våre største bedrifter betaler hvert år 1 million kroner i renter bare på et enkelt lån til Morgan Bank i New York.

Vår oppgave er det å skape de krefter som kan ta kampen op innen folket mot den internasjonale kapital. Dette vil vi gjøre ved å skape lover som beskytter vårt næringsliv, sikrer vår bondestand, våre bedrifter, våre arbeidere. Da vilde det hele naturlig reguleres av sig selv etterhvert. Når der ikke lenger er grobunn for snyltene faller disse bort. Vi må fremholde at vi gjennom forskning vil gå fremover og åpne nye muligheter for beskjefligelse for våre landsmenn.

Arbeidet er idag noget som folk bare måler i penger. Men vårt arbeid idag er bygget på alt det tidligere slokter har utrettet. Vi er en kjede av arbeidere som lever videre på det andre arbeidere har skapt, og vårt arbeid har til hensikt å skape bedre kår for våre etterkommere. Vi må da betrakte arbeidet på en helt annen måte og ikke bare verdsette det i kroner og ører. Vi må alltid huske på at vi arbeider for vårt folks skyld såvel som for vår egen.

I N S program finner vi poster som omhandler en Arbeidets Lov, ny sosialreform og en bedriftsvennlig lovgivning. Arbeidsgiver, funksjonær og arbeider må arbeide mot det mål å sikre bedriften til hele samfundets gagn. For arbeiderne bør gjennomføres sykeforsikring og alderdomstrygd, og en solvpensjonering av hele folket bør bli det endelige mål.

N S program sparker ben under hele arbeiderpartiets agitasjon. Se på f.eks. den forsorgspolitik som drives nu. Men hadde avsatt 4 millioner kr. til fiskerne. Til dette hadde der meldt sig 40 000 ansøkere, altså vilde de få 100 kr. hver. Dette vil si 4 millioner kr. bortkastet for å sikre 40 000 stemmer til valget. Hvor langt rekker 100 kr. for en fisker ? Det blir bare å fortsette med de gammeldagse redskapene som før.

Kooperasjonen - et skritt mot statskapital-

ismen. Vi må vekk fra den liberalistiske opfatning av kapital, penge. Kapital betyr produksjonsmidler, verdier. Vi vil arbeide for det solidariske syn på kapitalen, kapitalen for arbeidets skyld, ikke omvendt. Et slikt syn vil også mellomstanden være interessert i. Overfor denne må vi peke på statskapitalismen som den står omtalt i arbeiderpartiets program. Vi må henviso til kooperasjonen som i begynnelsen var et tiltak på riktig grunnlag. Men arbeiderpartiet har målbevisst arbeidet for å få innpass der og dirigerer nu det hele. Kooperasjonen skal bli det organ som skal overta omsetningen av varer og alleslags levnetsmidler i den marxistiske stat. Det er de nye statsbutikker hvor man skal stå i kø med hvert sitt brødkort.

Den tar sikte på å ødelegge de mindre handlende og på i det hele tatt helt å knokke den private handel. Madsen sier riktignokk at de private kjøbmenn også er bra folk, men dette må bare betraktes som taktikk. Hans program sier noget helt annet.

I det hele tatt må vi være klar over at alt nu er så godt tilrettelagt for en revolusjon som det er mulig. Dette må vi til enhver tid hamre inn i folks bevissthet. Alle de som produserer med egne produksjonsmidler skal vekk. Det borgerlige styre har allerede bragt det et godt stykke i den retning. Det har undergravet den siste rest av laugsorganisasjonen som skulde sikre kvalitetsprodukter og faglig selvstyre i håndverket. Her må vi peke på at vi vil ha en høi standard og beskyttelse av fagarbeidet. Vårt Næringsting blir da den institusjon hvor alle grener innen næringslivet kan representeres. Innen hver bransje vil arbeiderne sende sine dyktigste kolleger til dette ting for å varota sine spesielle interesser.

Arbeidet må som nevnt bli betraktet på en ganske annen måte enn før. Hvordan vilde Norges jord være blitt opdyrket hvis det skulde skjedd efter tariff. Det er kjærligheten til arbeidet, til landet, og til folket som skal bringe oss fremover. Her kan det også være på sin plass å nevne vår programpost om arbeidstjenesten. Arbeidstjenesten skal ikke være noget nødsarbeide. Den skal være for alle, rike og fattige, alle skal de ha et eller to år i arbeide for sitt land der hvor det tranges. Da vil man erkjenne til-

- 9 -

fredstillelsen ved å arbeide for det heles skyld, ikke bare for den enkeltes. Arbeiderne må bibringes forståelse av at det er det norske folks liv og fremtid vi arbeider for. Vi må styrke det norske folks vilje til liv. Den finner vi også hos arbeiderne.

Til slutt et par ord om hvorledes arbeidet kan kjøpes i Norge idag. Bortsett fra de industrigrener som har en jevn og fast produksjon, så har vi all sesongindustrien hvor misbruk av arbeiderne hyppig forekommer. Her går det så vidt at man tar inn arbeiderne kl. 12 om formiddagen og setter dem på gaten igjen kl. 5 om eftermiddagen. Bedriftene sier at de er nødt til å arbeide i sesongen, og kan ikke underholde arbeiderne året rundt. Arbeiderne er bedriften fullstendig uvedkommende når det gjelder å sikre dem deres utkomme. Sesongindustrien er det største problem vi har. Skal det bli bedre, må disse folk knyttes til annet arbeide og betrakte arbeidet i fabrikk som en tilfeldig jobb. Dette er et område hvor staten intet har gjort for å hjelpe. Man skaffer dem fattigunderstøttelse og mener dermed å ha løst spørsmålet.

En bedriftsvennlig lovgivning som sikrer disse folk et skikkelig utkomme har man ikke.

Jeg vil også til slutt minne om arbeiderpartiets krumspring med statistikken i disse dager. Når arbeidsløsheten stiger sier man at det er så mange flere nu som vil ha arbeide.

Hvis vi legger vår kamp an efter de her skisserte retningslinjer skulde den gi oss et godt resultat ved valget. Men det som først og sist alt arbeide bør legges an efter, er å bringe en ny ånd inn hos arbeiderne, vekke tillive igjen kjærligheten til folket og dets fremtid og gi dem forståelsen av at også de er bærere av den norske kultur.

Av propagandachef Gulbrand Lunde.